

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/8/2020
Identifikačné číslo spisu: 2101899597
Dátum vydania rozhodnutia: 26.01.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:2101899597.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu R. W. Z., N. I. X. XXX, zastúpený Advokátskou kanceláriou Mgr. Marek Benedik, Rudnayovo nám. 1, Bratislava, proti žalovanému Miloš Majko - MAJKO DESIGN STUDIO, Trnavská cesta 867/53, Sereď, IČO: 30 11 25 24, zastúpený advokátom JUDr. Pavlom Gráčikom, Farská 40, Nitra, o zaplatenie 3.996,98 € s príslušenstvom (120.413,00 Sk s prísl.) o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 21Cob/53/2012-477 z 28. mája 2013, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .

II. Žalobca m á proti žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1 Okresný súd v Trnave (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 16Cb/22/2001-436 zo 6. decembra 2011 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.714,79 € so 17,6% úrokom z omeškania zo sumy 643,04 € od 20. októbra 2000, zo sumy 643,04 € od 20. októbra 2000, zo sumy 214,94 € od 15. januára 2001, zo sumy 214,94 € do 15. januára 2001, vždy do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia a súčasne mu uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v sume 1.148,61 € do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

2 Z predložených dôkazov mal súd prvej inštancie za preukázané, predchodca žalobcu so žalovaným uzavreli dňa 11. februára 1999 zmluvu o prenájme č. M-NZ/03/02/99/big, predmetom ktorej bol prenájom časti nehnuteľnosti v oblasti O. - pre účely osadenia 7 ks reklamných panelov, 7 ks bigboardov na dobu do 31. decembra 2010. Účelom prenájmu bola reklama služieb resp. výrobkov firmy odporcu. Výška prenájmu bola určená sumou 7.000 Sk ročne za 1 ks bigboardu. Zmluvné strany sa súčasne dohodli, že do 15 dní odo dňa montáže písomne doručenou formou oboznámi nájomca prenajímateľa s montážou bigboardov - počet kusov, dátum osadenia za účelom podkladu pre fakturáciu. Ďalej mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaný podával priznanie k poplatku za reklamy za II. polrok 1999 v počte 2 kusov reklám, v I. polroku 2000 za 9 reklám a oznamovaciu povinnosť, vyplývajúcu mu zo zmluvy, si nesplnil. Konštatoval, že účastníci uzavreli zmluvu v zmysle

ustanovenia § 663 a nasl. Občianskeho zákonníka. Keďže výšku nájomného a fakturovaných čiastok žalovaný nespochybňoval súd uviedol, že v tomto smere nebolo potrebné vykonávať ďalšie dokazovanie rovnako nespochybňoval ani skutočnosť, že nájomné neuhradil, teda už z tohto dôvodu považoval nárok žalobcu, ako preukázateľne právneho nástupcu pôvodného prenajímateľa, v celom rozsahu za dôvodný. V súvislosti s námietkou žalovaného, týkajúcou sa platnosti zmlúv, konštatoval, že sa v danom prípade nejedná o neplatný právny úkon a ani o konanie v rozpore s dobrými mravmi z dôvodu, že právny predchodca žalobcu mal predmetné nehnuteľnosti prenechané vlastníckmi do užívania, v dôsledku toho mohol s nimi nakladať a to i takým spôsobom, že časť nehnuteľností, ktoré nevyužíval, dal za odplatu do podnájmu ďalšiemu subjektu, hoci i na reklamné účely. Z obsahu zmluvy o prenájme je zrejmý účel, výška odplaty a tiež doba prenájmu, ktorá bola dohodnutá na dobu určitú. Vyslovil názor, že proti takémuto konaniu t. j. odovzdaniu časti nehnuteľností do podnájmu, by boli oprávnení namietať iba vlastníci nehnuteľností, s ktorými bol právny predchodca v právnom vzťahu ale nie žalovaný, ktorý si ich od právneho predchodcu prenajal na reklamné účely. Z týchto zmlúv žalovaný získaval prospech, ale za prenájom nájomné v dohodnutej výške a v zmysle podmienok uvedených v písomných zmluvách právneho predchodcovi žalobcu neplatil, hoci na to bol povinný. Súd konštatoval, že skutočnosť, že nájomné žalovaný neuhradil, vyplýva nielen z jeho výpovede, ale tiež z výpovede svedkov, ktorí zhodne potvrdili osadenie stojanov. Obranu žalovaného považoval za nemajúcu právny význam, navyše žalovaný nepreukázal, ktoré reklamné tabule boli umiestnené na iných pozemkoch ako pozemkoch právneho predchodcu žalobcu. V súvislosti s námietkou žalovaného, týkajúcou sa neplatnosti zmluvy pre absenciu podpisu ďalšieho člena predstavenstva, uviedol, že táto skutočnosť nerobí právny úkon absolútne neplatným. Do úvahy by mohla pripadať len relatívna neplatnosť právneho úkonu, teda námietka v tomto smere by bola podaná po uplynutí zákonom stanovenej lehoty. Obranu v tomto smere označil za účelovú, nakoľko ani z tohto dôvodu žalovaný nenamietal platnosť zmluvy, naopak, v súlade so zmluvou budoval stojany za účelom reklamy, z ktorej bral úžitky, teda voči zmluve nenamietal, postupoval však pritom iba vo svoj prospech a svoje povinnosti si vôbec neplnil, čím v celom rozsahu porušil zásadu rovnosti účastníkov právneho vzťahu. Konštatoval, že z dôvodu, že zákon nevyžaduje písomnú formu pre zmluvu, nie je potrebné sa zaoberať absenciou podpisu ďalšieho člena predstavenstva. Skutočnosť, že bola uzavretá písomne sama o sebe neznamená, že si túto formu účastníci dohodli. Jedná sa o bežný postup z hľadiska právnej istoty účastníkov zmluvy. Súd prvej inštancie zdôraznil, že bez ohľadu na to, či stojany boli umiestnené výhradne na pozemkoch prenajímateľa alebo i súkromných osôb i v takom prípade by sa bezdôvodne obohatil a jeho prístup je prinajmenšom v rozpore so zákonom. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný nepreukázal, že by v skutočnosti boli billboardy osadené na iných pozemkoch ako prenajímateľovi patriacich. Za týmto účelom súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa nájomnými zmluvami s vlastníckmi pozemkov, ktoré PD Majcichov obrábalo a užívalo. Konštatoval, že tu nastupuje samostatný právny vzťah medzi PD Majcichov a vlastníckmi pozemku, ktorí by sa platenia nájomného v takom prípade domáhali od PD. Pre toto konanie však táto skutočnosť nie je rozhodujúca. Tvrdenie žalovaného, že sa nejednalo výhradne o pozemky prenajímateľa označil za účelové. Poukázal na to, že žalovaný nikdy nenapadol platnosť tejto zmluvy (až v priebehu tohto konania) nenamietal vlastníctvo k pozemku. Vyslovil názor, že ak by z akéhokoľvek dôvodu považoval zmluvu za neplatnú, namietal by skutočnosti uvádzané v priebehu konania skôr, prípadne by realizoval úkony, smerujúce k zisteniu vlastníckych vzťahov. Zmluvou sa však zaviazal platiť nájomné prenajímateľovi, ktorý ako vyplýva z výpovede svedka R. K., pri obrábaní pôdy po osadení billboardov kompenzoval stratu úrody práve nájomným, ktoré mal žalovaný platiť. Ak by teda i prípadní súkromní vlastníci pozemku mali za to, že z nájmu pozemkov má prenajímateľ zisk, jednalo by sa o ďalší právny vzťah, ktorý s predmetom sporu priamo nesúvisí. Súd prvej inštancie poukázal aj na ďalší dôkaz, žiadosť žalovaného adresovanú Obecnému úradu O., ktorou žiada o povolenie na inštaláciu 6 ks reklamných stojanov (opravené na 7 ks). Poukázal na to, že žalovaný v žiadosti uvádza, že povolenie na inštaláciu má od vlastníka pozemku vrátane nájomnej zmluvy. ODI PZ Trnava súhlasilo s osadením 2 ks reklamných tabúl (ďalej aj „RT“) konštrukčne spojených do „V“ teda v celkovom počte 7 ks. Súd prvej inštancie poukázal na to, že všetky doklady počnúc nájomnou zmluvou, povolením na osadenie reklamných tabúl, priznaním k dani žalovaným nesporne vykazujú počet 7 ks RT, pričom žalovaný si nesplnil povinnosť oznámiť za účelom fakturácie skutočný počet stojanov za jednotlivé obdobia, žalobca podľa názoru súdu postupoval v súlade so zmluvou účastníkov, ktorá ako predmet nájmu uvádza 7 ks RT. Všetci svedkovia zhodne potvrdili počet RT v rozpätí od 6 do 7 ks, pričom je potrebné prihliadnuť na časové obdobie, ktoré od

ich osadenia uplynulo a toto rozpätie sa javí primerané. S poukazom na porušenie povinnosti žalovaného oznamovať počet a dobu osadenia RT, prisvedčil tvrdeniam žalobcu a jeho fakturáciu s odkazom na ustanovenia zmluvy týkajúce sa práve povinnosti žalovaného považoval za správnu. Poukázal na to, že všetky faktúry sú podpísané svedkom O., ktorý potvrdil ich správnosť rovnako ako svedok R.. K.. Fakturáciu považoval za zodpovedajúcu zmluve čo do výšky dohodnutého nájomného. Poukázal na to, že žalovaný správnosť a výšku fakturácie nikdy nenamietal, teda konštatoval, že celkovo predstavuje sumu 51.660 Sk (1.714,79 €).

3 Výrok týkajúci sa úroku z omeškania odôvodnil odkazom na ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a nar. vl. č. 87/95 Zb. O náhrade trov konania rozhodol s poukazom na § 142 ods. 1 OSP úspech žalobcu v konaní a vznik trov na súdnom poplatku a právnom zastúpení.

4 Na základe odvolania žalovaného Krajský súd v Trnave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 21Cob/53/2012-477 z 28. mája 2013 rozsudok súdu prvej inštancie v časti o priznaní sumy 1.714,79 € s príslušenstvom potvrdil a v časti o náhrade trov konania rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5 Odvolací súd v odôvodnení rozsudku konštatoval, že súd prvej inštancie za pomerne dlhé obdobie trvania sporu vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu a jeho závery, postup prijatia ktorých v odôvodnení rozhodnutia objasnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 OSP jasne, výstižne a logicky, majú oporu vo vykonaných dôkazoch, vrátane dôkazov majúcich pôvod u samotného žalovaného (v priznaniach k poplatkom za reklamy i v žiadosti na povolenie na inštaláciu 7 ks reklamných stojanov adresovanej Obecnému úradu O.). S rozhodnutím súdu prvej inštancie vo veci samej a jeho odôvodnením sa v celom rozsahu stotožnil, keď za zjavne nedôvodnú považoval námietku odvolateľa týkajúcu sa otázky oprávnenia PD Majcichov zmluvy o prenájme so žalovaným uzavrieť a aj v súvislosti s tým otázky platnosti zmlúv, ktoré okrem ich správneho zodpovedania v odôvodnení napadnutého rozhodnutia boli posudzované aj odvolacím súdom pri vydaní uznesení č. k. 21Cob/30/2005-167 zo dňa 10. januára 2006 a č. k. 21Cob/374//2006-224 zo dňa 31. mája 2008. Zdôraznil, že nárok žalobcu, hoci iba čiastočne, žalovaný v konaní uznal (čo do rozsahu 18.085,- Sk = 600,31 €, pričom toto jeho čiastočné uznanie vychádza z právneho názoru, že nárok prenajímateľa podľa obsahu zmluvy vzniká až plným sfunkčnením - olepením stojanu. Z obsahu dodatkov k zmluvám o prenájme, podľa ktorých sú finančné poplatky splatné do 14 dní od postavenia stojanu na pozemku, jeho sfunkčnení a výlepe reklamy však nemožno usudzovať, a bolo by proti logike veci, že iba pri výlepe na celú plochu stojanu a že by prípadný iba čiastočný výlep na zhotovený stojan právo prenajímateľa na dohodnuté peňažné plnenie nezakladal. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP ako vecne správne potvrdil.

6 Nakoľko súd prvej inštancie pri rozhodovaní o náhrade trov konania bez zdôvodnenia aplikoval ustanovenie § 142 ods. 1 OSP a nie je zrejme ako posudzoval dôvody čiastočného zastavenia konania a s tým súvisiacu mieru úspechu účastníkov v tejto časti odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako nepreskúmateľné podľa § 221 ods. 1 OSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

7 Proti tomuto rozhodnutiu podal dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) navrhujúc rozsudok odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodil z ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ OSP v spojení s ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/ OSP. Súdu prvej inštancie vytýkal, že sa nevysporiadal s jeho argumentáciou a neoprávnenne sa stotožnil s odôvodnením súdu prvej inštancie. Poukázal na to, že sa vo svojom odvolaní venoval námietke smerujúcej k nepreukázaniu existencie nájomných zmlúv, ktoré mali byť údajne uzatvorené medzi vlastníkami pozemkov, ktoré užíval právny predchodca žalobcu (PD Majcichov) a samotným právnym predchodcom žalobcu t. j. PD Majcichov. Konštatoval, že v konaní neexistuje žiadny dôkaz o právnom titule PD Majcichov, ako právneho predchodcu žalobcu pre akékoľvek disponovanie s pozemkami, ktoré mali byť predmetom nájmu založeného nájomnou zmluvou uzatvorenou medzi ním a PD Majcichov. Súdom vytýkal, že v konaní nebol vypočutý ani jeden z pôvodných vlastníkov, od ktorých malo mať PD Majcichov prenechané pozemky, ktorí by nezávisle od zamestnancov PD Majcichov potvrdili, že

nájomné zmluvy boli skutočne uzatvorené, a že sa jednalo o pozemky, na ktorých boli osadené reklamné tabule. Takéto zmluvy by boli právnym titulom pre možnosť (oprávnenosť) uzatvorenia následnej zmluvy so žalovaným, na základe ktorej si žalobca uplatňoval žalobný nárok. Dovolateľ vytýkal odvolaciemu súdu, že sa nevysporiadal s námietkou týkajúcou sa neexistencie resp. nepreukázania existencie nájomných zmlúv medzi súkromnými vlastníkami pozemkov a právnym predchodcom žalobcu, existenciu takýchto zmlúv prezumoval a riešil len to, kto by sa mohol domáhať svojich nárokov z dôvodu neoprávneného podnájmu. Namietal, že z vykonaného dokazovania vôbec nevyplýva, či boli skutočne spomínané nájomné zmluvy medzi právnym predchodcom žalobcu a vlastníkami pozemkov uzatvorené, pretože nie je možné dedukovať, že zmluva ako dvojstranný právny úkon, bola uzatvorená, a to len na základe výpovede svedkov, ktorí boli zamestnancami právneho predchodcu žalobcu bez toho, aby bola vypočítaná druhá strana týchto zmlúv, resp. bez toho, aby boli predložené nájomné zmluvy, keď podľa vyjadrenia jedného zo svedkov mali byť vyhotovené v písomnej forme. Ak by pripustil, že tieto zmluvy boli reálne uzatvorené (čo však odmieta) bolo potrebné skúmať obsah týchto zmlúv, týkajúcich sa pozemkov, ktoré boli následne prenajaté žalovanému, či z ich obsahu výslovne nevyplýva, že nie je možné poskytnúť tieto pozemky do podnájmu. V súvislosti s ním tvrdeným porušením práva na spravodlivý súdny proces poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/158/2012 zo 14. novembra 2012. Uzavrel, že odvolací súd tým, že sa nezaoberal jeho námietkami týkajúcimi sa neexistencie nájomných zmlúv medzi právnym predchodcom žalobcu a vlastníkami pozemkov, ktoré námietky boli rozhodujúce pre samotné rozhodnutie vo veci, mu ako účastníkovi konania (žalovanému) odňal možnosť konať pred súdom a tým porušil aj jeho ústavné právo na súdnu ochranu zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a aj právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

8 Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že dovolanie nie je prípustné už len z dôvodu, že právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje 10-násobok minimálnej mzdy, pričom ide o obchodnú vec (§ 238 ods. 5 OSP). V súvislosti s námietkou žalovaného, že sa súd nevysporiadal s argumentáciou žalovaného poukázal na stanovisko uverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, podľa ktorého len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP. Výslovil názor, že v danom prípade nejde o enormný prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 157 ods. 2 OSP, ktorý by bol dôvodom pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety citovaného ustanovenia. Zdôraznil, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie s potvrdzujúcim rozsudkom odvolacieho súdu vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Poukázal na to, že žalovaný namietal platnosť nájomných zmlúv uzavretých medzi právnym predchodcom žalobcu ako prenajímateľom na jednej strane a žalovaným ako nájomcom na strane druhej. Žalobca poukázal na to, že súd prvej inštancie k tomuto jednak uviedol, že žalovaný nepreukázal, že by reklamné tabule boli umiestnené na iných pozemkoch, ako pozemkoch právneho predchodcu žalobcu a odvolací súd sa s tým stotožnil a ďalej, súd prvej inštancie vyslovil názor, že skutočnosti namietané žalovaným by mohli legitímne uplatňovať len majitelia pozemkov, ale nie žalovaný, keď je nepochybné, že na pozemkoch reklamné tabule umiestnené mal a z reklamy umiestnenej na týchto tabuliach mal aj (nemalý) príjem. Poukázal aj na výpovede svedkov K., O. ale aj svedkov Z. a W., z ktorých vyplynulo, že ak aj reklamné tabule boli sčasti umiestnené na pozemkoch, ktorých vlastníkom nebol právny predchodca žalobcu, tieto pozemky mal právny predchodca žalobcu od ich majiteľov prenajaté. Žalobca konštatoval, že z uvedeného jasne vyplýva, že žalovaný dostal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na námietku neplatnosti nájomných zmlúv týkajúcich sa reklamných tabúl. V súvislosti s ďalšou námietkou žalovaného, že súdom prijatý záver nevyplýva z vykonaného dokazovania, poukázal na ustálenú judikatúru NS SR, z ktorej je zrejmé, že v prípade neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi NS SR považovaný za dôvod zakladajúci vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ OSP (napr. R 42/1993, R 125/1999, R 6/2000, sp. zn. 2Cdo 130/2011, sp. zn. 3Cdo 248/2011 atď.). Z ďalších rozhodnutí napríklad R 37/1993, R 125/1999, na ktoré žalobca poukázal, vyplýva, že postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky účastníkom konania navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nie je postupom súdu, ktorým by odňal účastníkovi konania možnosť konať pred

súdom. Vádu v zmysle § 237 ods. 1 OSP nezakladá ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov (viď napr. uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo 85/2010 a sp. zn. 2Cdo 29/2011). V súvislosti s ďalšími námietkami žalovaného poukázal na to, že žalovaný opomenul, že sám konkrétne neuviedol, na ktorých „cudzích“ pozemkoch boli reklamné tabule osadené a tiež nenavrhol žiadneho svedka, za účelom vyvrátenia svedeckých výpovedí, ktoré mu nevyhovovali.

9 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) a funkčne príslušný na dokončenie predmetného dovolacieho konania, ktoré sa začalo do 30. júna 2016 (§ 470 ods. 4 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

10 Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016 (dňa 16. marca 2016), t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom od 1. januára 2015, dovolací súd postupoval v zmysle ust. § 470 ods. 2 CSP (podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované) a prípustnosť dovolania žalovanej posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O. s. p., teda procesnej úpravy platnej a účinnej v čase, keď žalovaný dovolanie podal.

11 Dovolanie v Občianskom súdnom poriadku je upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno v dovolacom konaní podrobiť napadnuté rozhodnutie vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/, b/ O. s. p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) väd (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR z 26.08.2010, sp. zn. 6Cdo/90/2010). Pritom zo samej podstaty dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku smerujúceho proti už právoplatnému rozhodnutiu súdu vyplýva, že pri posudzovaní jeho prípustnosti nemá extenzívny výklad ustanovení § 236 až § 239 O. s. p. žiadne opodstatnenie (k tomu viď aj PL. ÚS 9/04).

12 Podľa tvrdenia dovolateľa mu v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f) O. s. p.). Podľa ustálenej judikatúry sa pod odňatím možnosti konať pred súdom (do 30. júna 2016) rozumel taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý mal za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytoval Občiansky súdny poriadok (v zmysle ust. § 18 O. s. p. mali účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom /§ 41 O. s. p./, nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O. s. p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a ku všetkým vykonaným dôkazom /§ 123 O. s. p./, byť predvolaný na súdne pojednávanie /§ 115 O. s. p./ a podobne).

13 Najvyšší súd už v minulosti opakovane zdôraznil, že pre záver o existencii procesnej vady konania v zmysle ust. § 237 ods. 1 O. s. p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že sa súd dopustil takej vady, ale rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (k tomu viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/6/2014, 2Cdo/609/2015, 3Cdo/409/2015, 4Cdo/143/2015, 5Cdo/238/2015, 6Cdo/30/2016, 7Cdo/371/2015, 8Cdo/34/2016).

14 Dovolací súd upriamuje pozornosť na to, že postup súdu, ktorý vykazuje znaky procesnej vady konania, nemá automaticky za následok odňatie možnosti sporovej strany konať pred súdom s následkom nevyhnutného zrušenia inak vecne správneho rozhodnutia, ak týmto nesprávnym procesným postupom nedošlo k určitému rozsahu, či takej intenzite a závažnosti porušenia, ktoré by možnosť konať pred súdom strane sporu celkom odňalo, resp. ak taký procesne nesprávny postup nemal v konečnom dôsledku vplyv na vecnú správnosť výroku súdneho rozhodnutia. Opačný prístup by znamenal len formálne posudzovanie dôvodov prípustnosti dovolania, pričom dovolací súd naopak zdôrazňuje

materiálne nazeranie aj na procesné práva strán v sporovom súdnom konaní. V prípade prípustnosti dovolania z dôvodu podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP musí ísť o výnimočný prípad takého procesného pochybenia súdu, ktoré vykazuje znaky až vady „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém alebo vady zásadnej, hrubej a podstatnej“, prípadne ak sa zrušením napadnutého rozhodnutia má dosiahnuť náprava „justičného omylu“ (porovnaj zjednocujúce Stanovisko občianskoprávného kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 2/2016 z 3.12.2015 k výkladu ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., publikované v Zbierke stanovísk NS a súdov SR č. 1/2016).

15 Dovolateľ v dovolaní tvrdil, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že sa súdy nezaoberali s jeho námietkou týkajúcou sa neexistencie, resp. nepreukázania existencie nájomných zmlúv medzi súkromnými vlastníkami pozemkov a právnym predchodcom žalobcu (PD Majcichov), teda námietkou týkajúcou sa oprávnenia PD Majcichov uzavrieť s ním zmluvu o prenájme. Uvedenú námietku žalovaného vyvracia obsah odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý vyslovil právny názor, že nepovažoval za rozhodujúce pre toto konanie zaoberať sa nájomnými zmluvami s vlastníkami pozemkov, ktoré PD Majcichov obrábalo a užívalo, nakoľko ide o samostatný právny vzťah medzi týmito subjektami, pričom aktívne legitimovanými uplatňovať právo na nájomné z neho by boli vlastníci pozemkov vo vzťahu k PD Majcichov. Dovolací súd zhodne so žalobcom je toho názoru, že súd poprel legitimáciu žalovaného na vznesenie takejto námietky a preto sa uzatvorením zmlúv medzi právnym predchodcom žalobcu a vlastníkami pozemkov nezaoberal. Súd prvej inštancie považoval námietku žalovaného aj za účelovú, nakoľko platnosť zmluvy skôr nespochybňoval, nerealizoval úkony k zisteniu vlastníckych vzťahov a urobil tak až v priebehu tohto konania.

16 Odvolací súd sa so záverom súdu prvej inštancie stotožnil, pričom poukázal aj na závery vyslovené odvolacím súdom už v predchádzajúcich rozhodnutiach a to č. k. 21Cob/374/2006-224 z 31. mája 2007 a č. k. 21Cob/30/2005-167 z 10. januára 2006. V týchto uzneseniach sa odvolací súd vyjadril k platnosti zmluvy aj v súvislosti so žalovaným namietaným neoprávneným prenechaním časti nehnuteľnosti do podnájmu a konštatoval, že legitimovaným k takejto námietke by boli len samotní vlastníci nehnuteľnosti.

17 Podľa názoru dovolacieho súdu sa odvolací súd aj z hľadiska riadneho odôvodnenia rozhodnutia sporovou vecou v napadnutom rozsudku dostatočne zaoberal. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/170/2005, podľa ktorého „...,pokiaľ v odvolacom konaní dôjde k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvého stupňa, tak odvolací súd sa v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu“, a na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/147/2011 z 25. apríla 2012, podľa ktorého „...,odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu.“ K uvedenému dovolací súd uvádza, že súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania (strany sporu) na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti uviedol: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“ (napr. Georgias c. Grécko z 29.5.1997, Recueil III/1997). Tieto kritériá napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spĺňa.

18 Treba mať na zreteli, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Za vadu konania v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. [teraz ust. § 420 písm. f) CSP] v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd

neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/369/2013 zo 17. marca 2016).

19 Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd zhodne so žalobcom dospel k záveru, že žalovaný dostal zrozumiteľnú odpoveď na námietku neplatnosti nájomných zmlúv týkajúcich sa reklamných tabúl a nejde o extrémny prípad z vybočenia z medzí ustanovenia § 157 ods. 2 OSP, kedy by odôvodnenie súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu neobsahovalo zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu.

20 Dovolateľ súdu vytýkal, že nebol vypočutý ani jeden z pôvodných vlastníkov od ktorých malo mať PD Majcichov prenechané pozemky a ktorí by potvrdili, že nájomné zmluvy boli skutočne uzatvorené a že sa jednalo o pozemky, na ktorých boli osadené reklamné tabule. Súdu tiež vytýkal, že tieto nájomné zmluvy neboli nikdy založené do spisu ako listinný dôkaz a výpovede vypočutých svedkov označil za vzájomne rozporné. O potrebe vykonania alebo nevykonania konkrétneho dôkazu a spôsobe jeho vykonania však rozhoduje súd, pričom jeho rozhodnutie o nevykonaní určitého dôkazu alebo o nedoplnení dokazovania v smere požadovanom stranou sporu nemožno považovať za odňatie možnosti strane sporu konať pred súdom (viď uznesenie sp. zn. 7Cdo/16/2013 z 25. novembra 2013), pokiaľ doposiaľ vykonané dokazovanie považuje za dostatočné pre rozhodnutie vo veci. V posudzovanom prípade dovolateľovi ako žalovanej strane sporu nebola odňatá možnosť vyjadriť sa k celému procesu dokazovania, vrátane dotknutých listín.

21 V preskúmvanej veci napokon dovolanie smeruje proti nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci je síce prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Samotným právnym posúdením veci nemôže dôjsť k odňatiu možnosti účastníka konania pred súdom konať, lebo právnym posúdením veci sa mu neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Pokiaľ sa však dovolateľ nestotožnil s tým, ako odvolací súd posúdil jeho nárok, tak dovolací súd uvádza, že nesprávne právne posúdenie veci samo osebe nezakladá procesnú vadu zmätočnosti (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR z 20. decembra 2016 sp. zn. 2Cdo/1286/2015, publikované pod č. 24 v Zbierke stanovísk NS a súdov SR 3/2017).

22 Námietkami vzťahujúcimi sa k odôvodneniu rozhodnutia odvolacieho súdu žalovaný zjavne vyjadril svoj nesúhlas s výsledkom sporu, skutkovým a právnym posúdením veci. To, že súdy nižších inštancií nepostupovali a nerozhodli podľa predstáv žalovaného, však nepredstavuje vadu konania a dovolací dôvod podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Najvyšší súd Slovenskej republiky už v minulosti zdôraznil, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04, uznesenie Najvyššieho súdu SR z 21. júla 2010, sp. zn. 3Cdo/61/2010).

23 Dovolací súd sa nestotožnil s námietkou žalobcu, že v prejednávanej veci predstavuje majetkový cenzus obmedzenie prípustnosti dovolania podľa § 238 ods. 5 OSP. Majetkový cenzus obmedzuje prípustnosť dovolania podaného v prípadoch uvedených v § 238 OSP nedotýka sa však podľa názoru odvolacieho súdu dovolaní podaných pre vady zmätočnosti podľa § 237 OSP, o prípad ktorý ide v prejednávanej právnej veci.

24 Vzhľadom na uvedené, sa v dovolacom konaní nepotvrdila ani existencia vady uvedenej v ustanovení § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. a nevyšli najavo ani iné procesné vady v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 O. s. p., dovolací súd odmietol dovolanie žalovaného podľa ust. § 447 písm. c) v spojení s ust. § 470 ods. 1 CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je procesne prípustné bez

toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

25 V dovolacom konaní žalovaný s podaným dovolaním neuspel, preto na jeho strane vznikla povinnosť nahradiť trovy dovolacieho konania úspešnému žalobcovi (§ 255 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s § 453 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto uznesenia (§ 262 ods. 2 CSP v spojení s § 453 ods. 1 CSP).

26 Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.